

1 și 2 Corinteni; Romani

A. 1 și 2 Corinteni

Corintul era o cetate-port, având un număr de 250.000 de oameni liberi. Pentru fiecare om liber, istoricii susțin că existau aproximativ 2 sclavi. Prin urmare, Corintul era o cetate de aproximativ 750.000 oameni, ceea ce este mult și din punctul de vedere al secolului XXI, cu atât mai mult acum 2000 ani. Prin așezare și număr, Corintul a favorizat un amestec cultural și religios.

Biserica din Corint era alcătuită în mare parte din neevrei ale căror antecedente religioase și morale erau diametral opuse principiului creștin.

Epistola pierdută

Potrivit 1 Corinteni 5:9, este posibil ca să fi existat o altă scrisoare între Pavel și corinteni, înainte de ceea ce noi avem (și numim) 1 Corinteni.

1 Corinteni

Epistola a fost scrisă din Efes, în iarna anului 55 dH (conform 1 Cor. 16:5-8). Dintre toate epistolele lui Pavel, 1 Cor. este cea mai variată ca și conținut și ca stil. Subiectele abordează o arie largă, de la schismă la finanțe și de la ținuta în biserică la înviere. Pe paginile ei sunt folosite toate modalitățile literare cunoscute (logică, sarcasm, rugămintă stăruitoare, muștrare, poezie, narațiune, expunere). Epistola este complet neceremonioasă în abordarea ei, nefiind un set de eseuri pe teme teologice. Există însă o temă centrală: „doctrina crucii și aplicația ei socială”.

Epistola ne permite să vedem problemele unei biserici începătoare. Fiecare problemă a fost abordată prin aplicarea unui principiu spiritual, nu prin recomandarea unei soluții psihologice facile.

2 Corinteni

Această epistolă se deosebește de prima prin faptul că se ocupă de probleme personale și nu de învățături doctrinare sau de rânduială bisericească. Aspectul uman al lui Pavel iese mai mult în evidență (sentimentele, dorințele, ambițiile, repulsiile și obligațiile lui).

Învățătura pozitivă a acestei epistole o face să fie una dintre cele mai valoroase din Noul Testament. Descrierea slujbei apostolice, afirmațiile cu privire la perspectivele de dincolo de moarte (cap.5), învățătura despre dărnicie (cap.8,9) sunt pasaje cu totul remarcabile.

B. Romani

Biserica din capitala Imperiului nu se poate să fi fost prea mare și probabil că era alcătuită în principal din neevrei. Originea bisericii din Roma nu este cunoscută. La Cincizecime au fost prezenți „oaspeți din Roma” (Faptele Apostolilor 2:10) care au dus probabil mesajul lui Hristos. Se pare că a fost o biserică înființată spontan de credincioși care emigraseră acolo din mai multe părți ale lumii.

Epistola către Romani a fost scrisă ca un substituent pentru contactul personal nemijlocit și ca o pregătire pentru a face din biserica din Roma un centru misionar comparabil cu Antiohia, Efes, Filipi. Prin urmare, această epistolă nu este dedicată corectării erorilor cât expunerii adevărilor. Majoritatea epistolelor lui Pavel sunt polemice sau corective. Romani este didactică. Deși nu cuprinde toate domeniile gândirii creștine (escatologia este o lipsă remarcabilă din conținutul epistolei), ea face o prezentare mai completă și mai sistematică a esenței creștinismului decât oricare altă epistolă paulină, poate cu excepția celei către Efeseni.

Tema centrală a Ep. către Romani este revelarea îndreptării lui Dumnezeu și aplicarea ei la nevoile spirituale ale omului. Epistola constituie principalul sprijin al teologiei creștine. Majoritatea termenilor teologici (îndreptărire, imputare, înfiere, sfințire) sunt scoși din vocabularul acestei epistole, iar structura argumentării ei furnizează coloana vertebrală a gândirii creștine.

Epistola, ca ansamblu, este un exemplu de integrare a doctrinei în scop misionar, iar secțiunea practică din Romani (începând cu cap.12) face aplicații etice ale mântuirii descrise în primele 11 capitole.

Temă:

Scieți și memorati:

1 Cor. 15:1, 2

2 Cor. 4:18

2 Cor. 5:21

Romani 1: 16